

נולדה ב - 3.10.1936

נפטרה ב - 3.9.2011

בת לשושנה וזאב סילוני

הייתה נשואה לישראל זמיר

אם למירב חן, נועם. אילן ויובל

כתב שרול

אביבה היקרה,

להיפרד ממך זה להתרוקן מכל אוצרות האהבה שצברנו במרוצת השנים. גידלת משפחה לתפארת והקדשת זמן רב לכל אחד מהילדים ומהנכדים והם החזירו לך שפע של אהבה. איננו יודעים נפשנו מצער על הליכתך. הו כמה תחסר לנו אישיותך. אנו כבר רואים את החיוך מאיר העיניים ושומעים את הקול האימהי הדאגני.

המשיכי להלך בינינו בצעד נחוש, בצעד מהיר, צוהלת ומלאת-חיים, ואנו כהרגלינו נזדנב אחרך ונמשיך להתפעל מהמרץ האצור בך. לא מקרה הוא, שכאשר נפלת למשכב, חדרך המה חברים וחברות, שבמשך השנים צברת.. אנו כבר מתגעגעים.

אביבה הייתה אישה אוהבת ומאירת פנים, אך יחד עם זאת שמרה על פרטיותה ומיעטה לספר לאנשים על קורותיה. אני מרגיש צורך לשתף אתכם בכמה קטעים מעברה.

אביבה באה ממשפחה קשת-יום. אביה עבד כפועל-בניין והדף עגלות-בטון לפיגומים. אביבה למדה

בבית-הספר העממי "לדוגמא", מממנת את לימודיה בשיעורים פרטיים... בכיתה ו' היא הצטרפה לתנועת "השומר-הצעיר", קן צפון תל-אביב. עם סיום כיתה ח', אביבה רצה כי תעבוד בפקידות, מכיוון שלא יכלו לממן את המשך לימודיה. רוב חבריה לתנועה למדו ב"תיכון-חדש" ואביבה חשה את חוסר השוויון והחליטה להיאבק על דרכה.

היא הגיעה ל"תיכון-חדש", ביקשה לדבר עם המנהלת טוני הֶלֶה, והסבירה לה כי רוב חבריה וחברותיה לומדים בתיכון חדש, והיא מוכנה לעשות כל מאמץ בכדי שיקבלוה, למרות שמצבה הכלכלי לא מאפשר זאת. עיניה הגדולות וקולה הנחוש והנרגש דומה ששכנעו את המנהלת הייקית וחמורת-הסבר טוני. היא לא אומרת מילה, לוקחה את אביבה בידה ומכניסה אותה לכיתה.

אביבה סיימה את לימודיה במחזור י"ז. בתום לימודיה, אביבה מתגייסת עם חברי גרעין "פלד" לנח"ל, ונשלחת לתקופת של"ת בקיבוץ מגן.

לאחר תקופה קצרה מגיע לקיבוץ אחיה אהרל"ה בן השמונה, ואביבה נאלצת לדאוג לו. בגיל עשרים, בשעה שכל חבריה נהנים מנעוריהם, אביבה לוקחת עליו אחריות אימהית, דואגת שילמד בבית-הספר האזורי בקיבוץ נירים, מכינה עימו שיעורים, וכל השאר. בתום השל"ת אביבה אינה מוותרת על יציאה עם חבריה לאימון הצבאי, ונוסעת ל"מדור המוסדות של הקיבוץ-הארצי", מסבירה להם את מצבה המיוחד ואהרל"ה עובר למוסד-החינוכי "הרי-אפרים", ששם הוא מסיים את לימודיו ומתגייס לצה"ל.

בתום האימונים הגרעין שב למגן. אביבה עובדת ברפת. כל יום היא חולבת ביד בין 14 ל-16 פרות ומרגישה מחנק. היא שואפת להיות מורה. יום אחד, היא נוסעת לתל-אביב, ל"הנהגה-הראשית של השומר-הצעיר", פוגשת את רכז התנועה ומציעה לו עסקה: היא תדריך בקן חיפה והוא ידאג שתלמד באורנים. הרכז משתכנע כי לפניו מדריכה מעולה, ובנוכחותה, מרים טלפון אל רכז הסמינר, מנחם גרסון, משכנע אותו לקבל אותה ללימודים והוא כבר ידאג למלגה מקרן "חבצלת". אביבה מגיעה ל"אורנים" ובולטת באישיותה.

טיול משותף של מורים א' וכיתת ההומניסטים, שבה אני לומד, מבהירה לי שאביבה היא זן שונה ממה שהכרתי עד כה והאהבה בדרכה החלה לזרום. כעבור יומיים, אני נותן לה את מפתח הדירה שלי בקרית-עמל וגואל אותה ממגורים בקומונה. באמצע אוגוסט אנו מתחתנים, וביום שהיא מסיימת את כל הבחינות, ב-26 ליולי 1961, מירב באה לעולם.

בשנה הראשונה בקיבוץ, אביבה מבקשת ללמד, אך בית-הספר בבית-אלפא מלא מורות ואין מקום. במקרה נודע לה כי במסילות מחפשים מורה והיא נוסעת ומתחילה ללמד שם. בסוף אותה שנה הקיבוץ מבקש שתחזור ותחליף את אחת המורות וסערת-רוחות מתחוללת במסילות. התלמידים וחבר-העובדים אינם מוכנים לוותר עליה. היא מבינה כי עליה לתקוע שורש בבית-אלפא ומקבלת את קבוצת "זמיר", שקשריה עימם נשמרים עד עצם היום הזה.

אביבה שלימה עם דרך הקיבוץ, עם ערכיו, אוהבת אותו וגאה בו. כל השאר – היסטוריה. אביבה מתאהבת בנוף הגלבוע, כל שבוע היא יוצאת עם כיתתה לטיולים כשבידה מגדיר צמחים. עד מהרה היא שולטת בצמחיית ההר, ובאביב, כשאירוסים והצבעונים פורחים – היא פורחת עימם. ינעמו לך רגבי הגלבוע והפרחים שכה אהבת.

שרול

אמא יקרה שלנו,

בשיחה שלא הספקנו לקיים על המוות – כי הוא תפס אותנו באמצע החיים – התכוונו לשאול: מה היית רוצה שנאמר כאן היום... כי היה לך חשוב תמיד שדברים יהיו קצרים ומדויקים - לא להרבות במילים ולא להגזים, לומר בפשטות, באופטימיות ואהבה, שחיך היו מתנה גדולה. היית אומרת לנו שאת מרבית החיים חיית בצורה שלמה ומספקת מלאות ריגושים ומאוד מעניינת. נלחמת על מה שחשוב, התרחקת והפנמת את הכאוב. דבקת ביושר. במשפחתנו הקטנה, שהביאה לך המון אושר, ראית עולם וכבשת יעדים. למדת ולמדת המון שיעורים, טיילת בארץ, לאורכה ולרוחבה, התמסרת לטבע, לאומנות, ולספרות טובה, שמרת על פרטיותך ללא לאות, על החיך והתקווה, ממש בקנאות. הדבקת את כולנו בצחוק מתפרץ וטיפלת באבא במסירות אין קץ.

נדמה לי שהיית אומרת לנו שקשה לך ללכת מבלי שוב כי את דואגת לאבא, לשרול שלך האהוב, ולנו, וליהודית ואסתל וכל מי שחשוב.

באת ממשפחה קשת-יום ומפורקת ויותר מכל רצית ליצור משפחה חמה מאוחדת. למען מטרה זו פעלת בחוכמה ובנחישות, שוזרת את היחד מבלי לפגוע בצורכי העצמאות.

אז אמא יקרה, נתת לנו בחיך כוח ואהבה ובמותך ציווית לנו לדבוק בערך המשפחה.

זה מה שנעשה, אנחנו מביטחים אבא, ילדיך, חתן, כלות ונכדים, וכמובן שלא נשכח את המשפחות של אחיך היקרים.

אז נוחי בשלום אמא יקרה, לאורם של ערכיך - אנחנו נשלים את המשימה.

אוהבים אותך -

אבא, מירב, נועם, אילן ויובל. נעם חן, לומי, טלי ומיכל אביחי, דניאל, תומר, מוריה, היקארי, הראל, ריסו, ואורי.

מירב

כתב יורם אהרוני

לזכרה של אביבה

שנת 1963. אביבה, מורה צעירה ונמרצת, לוקחת תחת חסותה את קבוצת "זמיר" בכתה ג', ומובילה אותה במשך שלוש שנים מופלאות. חובב, אסף, רונית, ניצה, אורי, יורם, עירית, עינת ואיילת.

שלושה עקבים חלפו בטור בשמיים בצל הגלבו. לדֵיָה יש זנב ממוזלג. הטמפרטורה בשעה תשע בבוקר בחורף בבית-אלפא היא תשע מעלות. כך מורה מד הטמפרטורה התלוי מחוץ לכתה.

תחושת החום, לעומת זאת, היא דבר יחסי. שלוש קערות מונחות זו לצד זו: באמצע מי ברז רגילים ומשני צדדיה מים קרים ומים חמים. כאשר טובלים את היד במים החמים ומיד אחר כך במים הפושרים, התחושה היא שהם קרים. וכאשר טובלים אותה קודם בקרים – המים בקערה האמצעית נתפסים כחמים.

איך מבדילים בין צהֵבֹוּני דו-קֶרְנִי ובין כֶּתְמָה עבת שורשים, שני פרחים דומים ממשפחת המורכבים? קודם כל לכֶּתְמָה יש שושנת עלים, וחוף מזה הצהבוני הרי הוא דו-קֶרְנִי! עמוד התפרחת שלו מתפצל לקרניים

בעוד שעל עמוד התפרחת של הכֶּתְמָה יש פרח יחיד. את נפח האוויר הנשאף לריאות מודדים על ידי

החסרת היקף החזה לפני שאיפה מזה שאחריה, כפי שנמדד בסרט מידה של תופרות.

אביבה זמיר היא כל הדברים האלה בשבילי, ועוד הרבה יותר. כל שבוע טיול לבריכות הדגים, או לגלבו, וחייבים למצוא גם את הקן של הצוקית. זה מבצע לא פשוט, וחובב מצליח בכך תוך הפגנת כישורים של

מטפס אמיתי.

נכון, אחרי הטיול צריך גם לכתוב חיבור, וזה הרבה פחות מלבב. אבל איפה יש היום מורים המלמדים לכתוב?

לומדים בתנ"ך על סיפורי האבות בכתה ג', ומציגים לפני ההורים את סיפור אליעזר ורבקה. אביבה מלמדת הכול: נושא, חשבון וגם אנגלית. מתי יבינו מחדש שכאשר יש מורה מצוינת כמו אביבה היא יכולה ללמד כל

נושא, ולא צריך מורה אחת לחשבון ואחרת להנדסה?

דפדוף באלבום. תמונה מההשכבה, אנחנו בפיג'מות קיץ עם אביבה. אחרי שהלך הצלם המשיכה אביבה לקרוא לנו את "הרוח בערבי הנחל".

טיול שנתי בכיתה ג'. הולכים עם אביבה אחרי גידי אילת, ממולדת עד גשר, דרך ואדי בירה. 17 קילומטר על היום הראשון. וצריך ללכת מהר כדי להספיק לאוטובוס שייקח אותנו לשער הגולן...

בכתה ד' במוחרקה, עוברים מכשולים בג'וערה, ואוכלים לחמניות טריות שזה עתה נקנו מהמאפייה שליד היקב בזיכרון-יעקב, וכמובן שרים באוטובוס "אגד" בדרך חזרה לעין-השופט.
טיול שנתי בכתה ה'. שוב באזור הכנרת, אך הפעם מתארחים בבית-זרע. כאשר נסעה משפחת זמיר לשליחות בארצות הברית היינו בסוף כתה ה', והיה לנו עצוב מאד שאביבה לא תהיה אתנו בכתה ו'. עצוב לנו היום שבעתיים.
יורם אהרוני